

Κώστας Λογαράς

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Στους δρόμους, τις πλατείες και τα παρκα βασίλευει η σιωπή. Κι όμως φοβόμαι ακόμη να το πω πως ένα κι ένα κάνουν τέσσερα και πως η πολιτική είναι θεραπεία παινίδα της τεχνης. Θες, λέω, να με παραχώσουν τα παιδιά με τις πολυχρωμές σημαίες που κανένα δεν έχουνε ενδοιασμό για το απολύτο του χρώματος και της ιδεολογίας; Και στο μυαλό μου ερχεται η Ταρπηία εκείνη του μύθου.

Η τεχνη, λέω, είναι η αμορφία κι η ηδονή της. Ποντικία φουσκωμένα και προσωπο αφυ' σπαθάτο που λένε στα χαρτιά, σαν αναδύεται από την τραπούλα ο ρηγάς; ή σωμα καλλιγραφίμο και μοιραία μαλλία, τα παρασερνεί ο άνεμος, όπως της Αφροδίτης, που αναδύεται απ' το πελάγος. Κι αυτοί οι πολιτικοί άνδρες που καρφώνουν τα ματιά τους αρπαχτικά στην απέναντι καμέρα, στο πλήθος δηλαδή, επικαλούνται ως Δια Σωτήρα το καλλός και την τεχνη, γι' αυτό και δεν ακουστήκε ποτέ το «παμε» χωρίς ρετούς.

Η τεχνη είναι η τέλεια πολιτική, γιατί καμία απολύτως σχέση δεν έχει μαζί της. Πεταει τα χρώματα απάνω στο τελαρό, ή τους στίχους και τις λέξεις στο χαρτί έτσι που να προσθετεί ένα τι στην παγκόσμια αρμονία ή να αυτοκαταλύεται σε περιπτώση διαφωνίας. Η τεχνη είναι δηλαδή κάθε φορά αδιαφθόρη, αλλιώς ριχνεται άμεσως στο πυρ το εξώτατον. Στην Πολιτική όμως η διαφθορά εξοδελιζεται μετά 35ετία και τότε μόνο παρασερνεί μαζί της κατι αγυρτές που πούλαν στις γειτονίες γιαουρτία κι αυγά μπαγιατικά.

Γι' αυτό προτείνω ως μοντέλο της πολιτικής μας χαραξής την κάθε πρωτοπορία στην τεχνη: η φαντασία και η τεχνη ας κάνουνε καταλήψη των Υπουργείων κι ας παρουνε στα χέρια τους την εξουσία. Έτσι μοναχά οι Καρυατιδες θα βγουν στους δρόμους κι οι μαγκές του Τσαρούχη θα χορεύουν τσαμικό μες στις πλατείες: τότε θα γεννηθούν καινούριοι ποιητές και το κορίτσι γυμνό θα σεριανίσει στους δρόμους.

Οργάνωση μηδεν κι αποδελτιώση καμία. Τι καλλιτεχνές θασαστε, αν είχαν αποδελτιωμένες σκεψεις και ιδέες.

Εμπρός, λοιπόν, ελίτ από τα γεννοφασκία σας κι αριστοκράτες, ως καλλιτεχνές, είναι ο καιρός ανοιχτός.

ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΗΘΟΥΣ

Οι μούμιες της Αιγύπτου δεν θα μπορούσαν ποτέ να καταλάβουν τη ζωή, γιατί ποτέ δεν εσκυφάν πάνω σε τρυφερό δέρμα παιδιών απ' όπου ξεχείλιζε το λαϊκό ηθος της δεκαετίας του '60.

Αυτό το ηθος έχει περάσει πια μέσα στο αίμα των παιδιών που μεγάλωσαν στις παραμεθόριες γειτονίες της αρχοντικής μας πολιτείας. Τότε διαμορφώθηκαν τα παιδαρέλια που σήμερα δουλεύουν σε συνεργεία αυτοκινήτων, ανοίγουν στις 8 ακριβώς τα τυπογραφεία και τα γυψιναδικά, ή καθονται αβόλα στις καθηγητικές τους έδρες.

Θες! Τι ηθος μπορεί να διαμορφώσει ο Ραδιοφωνικός Σταθμός Μεσολογγίου με τη μουχλα του ελούς και τη μυρουδιά από κατούρο που κατακλύζει την ιερή πόλη!

Στους χιλίους διακοσίους χιλιοκυκλούς στριφογυρίζει τότε η ζωή τους καημούς της και τις επιθυμίες των ακροατών της κι ανοίγει ο δρόμος απλά στο ρεμπετικό. Πώς να το ξεράμε τότε πως δε μας ταιριαζε ο χαρακτηρισμός ακροάτες αλλά ημάστε εμείς οι πρωταγωνιστές ετούτης της ζωής. Ε रे, να βλέπατε από μίαν ακρή το Φωκα πως πεταγότανε απάνω κι αρχίζε το χορό εκεί μπροστά στα ματιά μας